

Heldere waarnemingen

Readings van een trance-medium:

*Contact met mensen, dieren, Engelen, geesten van
overledenen en entiteiten*

Colofon

ISBN: 978 90 8954 784 2

1e druk 2015

© 2015, Amorinda van de Eeuwigheid

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij voor wat betreft de bundeling in deze vorm en de vertellers voor wat betreft hun eigen verhaal.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Heldere waarnemingen

Readings van een trance-medium:

*Contact met mensen, dieren, Engelen,
geesten van overledenen en entiteiten*

Amorinda van de Eeuwigheid

Inleiding

Sinds mijn buitenlichamelijke ervaring (BLE), anders gezegd een uittrekking, toen ik 4 jaar oud was, en mijn indrukwekkende bijna-doodervaring (BDE) toen ik 15 jaar oud was, is mijn leven drastisch overhoop gegooid en nam mijn psychologische ontwikkeling een onhoudbare vlucht in de positieve zin van het woord. Sindsdien is het me steeds opgevallen dat er veel meer is tussen hemel en aarde. Mijn leven heeft daardoor een toegevoegde waarde gekregen.

Ik hoorde wijze dingen die ik bijvoorbeeld nooit in mijn opvoeding meekreeg omdat mijn opvoeders die wijsheid niet kenden. Het was duidelijk iets buiten hen en buiten mij, maar ik hoorde het. Er was een gevoeligheid ontstaan die niets te maken had met materialistisch denken. Status en geld interesseerden me niet en mijn leven was vanaf toen volledig gericht op het algemeen welzijn van iedereen om me heen. Ook op hen die mijn eigen welzijn vergalden door blinde woede, agressie of onmacht. Ik gaf liefde vanuit een onuitputtelijke bron.

Door de BLE en de BDE werd ik aangeraakt door een vorm van liefde die uniek is, die moeilijk in woorden is uit te drukken en waaruit ik een enorme innerlijke kracht put. Desondanks wil ik in dit boek proberen een beeld te schetsen van deze mooie leefwereld. Het is een soort van universele liefde, een heel fijne energie, die alle materiële zaken ver overschrijdt en rechtstreeks in de hartstreek van het fysieke lichaam gevoeld kan worden. Alles begint met aandacht. Het lijkt op een bundel energie die overal aanwezig is en zichzelf in stand houdt. Hierover schreef ik eens een gedicht en in dit boek volgen er nog meer ...

Liefde

Er is iets veel sterker
dan wij kunnen tillen.

Er is iets veel warmer
dan wij kunnen voelen.

Er is iets veel mooier
dan wij kunnen zien.

Er is iets met véél meer geduld
dan wij zelf kunnen opbrengen.

Er is een onbenoembare
liefde die overal is.

Het is vóór, achter je,
onder, boven en in je.

Het is de schoonheid
van het rijke hiernamaals.

Het is niet die liefde die door het denken geromantiseerd wordt. Deze vorm van liefde overstijgt het beperkte denken en moet misschien wel als 'mystiek' worden aangemerkt. Het heeft ook niets te maken met seksualiteit en al het geromantiseer daaromheen. Na jaren van communiceren met anderen, het lezen van boeken en het toetsen hoe die fijne energie van liefde zich steeds openbaart in het lichaam, is het me opgevallen dat een beperkte kring van mensen deze gevoeligheid herkent.

Deze intense en warme, liefdevolle vorm van mededogen voor alles wat leeft, wat in de contacten met het hiernamaals vanzelfsprekend is, blijkt zeldzaam te zijn. Uiteindelijk, na jaren van onderzoek, bleek ik trance-medium te zijn. Een deskundige op het gebied van mediumschap bij De Zwanenhof in Zenderen voegde hieraan toe dat ik geboren ben met deze gave c.q. gevoeligheid. Ik zou deze vorm willen benoemen als onderdeel van het 'fijnstoffelijke', dat wat bij het zesde zintuig hoort. Deze energie is zo fijn dat er (nog) geen meetinstrumenten bestaan om haar te kunnen meten.

Ik ben van mening dat het zesde zintuig actief wordt als het denken, met zijn zichzelf opwerpende beperkingen, tot rust komt, als er innerlijke stilte ontstaat. De verstillig van een persoonlijkheid. Ik ben van mening dat het trillingsniveau van zeer actief nadenken, en dat komt maar al te vaak voor, van dien aard is dat de fijnere gevoeligheid van het hart en het bewust zijn van het lichaam 'verdrongen' wordt, dat het zesde zintuig dus verdrongen wordt door gebrek aan innerlijke stilte. Drukte en vaak overbodige bezigheden maken dat we de fijnere dingen niet meer zien en voelen. Dingen waar kinderen nog heel open voor staan omdat zij nog niet geconditioneerd zijn om steeds het denken te gebruiken. Zij worden 'nieuwetijds kinderen' genoemd. Ze zijn nog zeer aandachtig.

In dit boek zal ik deze vormen van hersenactiviteiten zo nu en dan onder de aandacht brengen, en ook hoe een teveel aan 'ego' bijdraagt aan een gebrek aan gevoeligheid en empathie. Het is juist dankzij de werking van het zesde zintuig dat veel problemen op het vlak van het denken vanzelf opgelost worden, maar ...

Waar is toch bij zoveel mensen dat zesde zintuig gebleven?

Ik denk dat net als bij alle dieren de mens van nature een zesde zintuig heeft. Echter, het lijkt er sterk op dat dit wordt verdrongen door het teveel aan denken. Ik ben van mening dat te veel denken een handicap is, maar de mens is juist trots op het feit dat hij

begiftigd is met verstand. Desondanks lees je bijna iedere dag in de krant dat dit veel problemen met zich meebrengt. Het heeft alle afgescheidenheid tot gevolg, daar kunnen psychologen en psychiaters ons alles over vertellen.

Echter, het zesde zintuig is een wereld met een laag hersenritme, waar een diepere verbondenheid gevoeld wordt met wat er tussen hemel en aarde leeft en beweegt. Alles is daar liefde. Als je hiervan geproefd hebt, is het meteen afgelopen met de jagersdrang om competitief te zijn ten koste van anderen en om oorlog te voeren, dan is het afgelopen met 'ikke, ikke, ikke en de rest kan stikken'.

De contacten die ik heb gehad met geesten van overledenen, Engelen en entiteiten waren dan ook van een ongekende schoonheid, vervuld van weemoed en diep mededogen, met warme verbondenheid en momenten van diepe ontroering. Momenten ook van het verwerken van pijn en situaties waarin vergeving kon worden geschonken. Eindeloos lijkende of innerlijke conflicten werden opgelost en getransformeerd, verdriet werd uitgehuild en de schaduwzijde van het bewustzijn werd onder ogen gezien en verwerkt in een diepe catharsis.

Alle personen die in dit boek voorkomen en voor wie ik een 'reading' deed, zijn geanonimiseerd. Dit boek wil een verslag zijn van een wondermooie wereld van liefde uit het hiernamaals. Contact met universele liefde is de kunst van het vermijden van te veel ego.

Amorinda van de Eeuwigheid

Wat is een trance-medium?

‘Trance’ betekent de overschrijding van de gangbare grenzen van het bewustzijn.

‘Medium’ betekent de informatieoverdrager van en naar geesten, Engelen en entiteiten in het hiernamaals.

Het contact tussen iemand in het aardse leven hier met geesten van overledenen, entiteiten en Engelen bevindt zich op het vlak ‘vanaf’ de vierde dimensie. We kennen allemaal de drie dimensies breedte, lengte en diepte. Daartussenin bevinden zich allerlei energieën die in alle richtingen kunnen gaan. Denk bijvoorbeeld aan radiogolven. Je ziet ze niet maar ze zijn er wel. Net als elektriciteit, je ziet het niet maar het is er wel. Ook mobiele telefoons zenden elektromagnetische golven uit als ze in werking zijn. Deze zijn zo duidelijk aanwezig dat ze ook te meten zijn, maar je ziet ze niet. Enkel hoogte, breedte en diepte kunnen we zien met het blote oog. De energieën vanaf de vierde dimensie ziet men niet met het blote oog maar met het zesde zintuig. Dit kan ook met de fysieke ogen dicht.

De snelheid vanaf de vierde dimensie is te vergelijken met de snelheid van het higgs-deeltje.

De energiegolven van een trance-medium beginnen vanaf de vierde dimensie maar ze zijn zo fijn dat ze (nog) niet te meten zijn. Ook geesten van overledenen, entiteiten en Engelen bewegen zich in alle richtingen binnen die meerdere dimensies. Deze energiegolven kan men ‘voelen’ met het zesde zintuig. Alle verhalen die in dit boek voorkomen, zijn opgetekend vanuit het helder waarnemen van die meerdere dimensies. Gedachten van mensen zijn energiegolven die in de ruimte (kosmos) terechtkomen (lees: dimensies), die waargenomen (gelezen) kunnen worden door mensen met een goed ontwikkeld zesde zintuig (lees: telepathie).

Ik nodig u uit, lezer of lezeres, om mee door dit boek te wandelen
... Probeer vanuit innerlijke stilte de inhoud op te nemen ...

2003

Ochtendwandeling

Door de vroege zonnestralen
werpen huizen en lantaarns
lange schaduwen in de straat.

De oude boerderij
laat haar geschiedenis gelden
door haar statigheid.

Spinrag sliert in nevels
en spiegelt ontelbare lijnen
in de flauwe lucht.

De strakke palen
en de spoorlijnkabels
snijden de horizon in tweeën.

De gesnoeide knotwilgen
staan vol verwachting
te verlangen naar nieuwe scheuten.

Bij de picknicktafel
onder de oude eik
zit niemand.

Regelmatig maakte ik lange wandelingen in de streek waar ik woon. De prachtige landelijke vergezichten zijn een verademing om tot rust te komen. Tijdens een wandeling passeerde ik een smalle beek. Toen ik daar om ongekende redenen enige tijd bleef stilstaan, zag ik plots een jongedame met lang blond haar, met het gezicht naar beneden, dood in de beek drijven.

Ook zag ik telepathisch de dader die de moord had gepleegd op een bromfiets voorbijkomen. Het was me toen duidelijk dat dit een voorval uit het verleden was.

Nog een voorbeeld van een gedicht tijdens een van de wandelingen:

Middagwandeling

De verwilderde tuin
met zomaar ergens een spar
breekt de rij huizen.
De uitgedroogde beek
naast de rij populieren
verbergt een rijkdom aan insecten.

De omgeploegde aarde
en de scheve appelboom
hebben gezelschap van
een vervallen huisje.
De waterhoentjes in
verregaande staat van opwinding
snellen over het water.

De vogelverschrikker
staat te twifelen
naast een berg mest.

De bomenlaan is terug-
gesnoeid tot peterselietakjes;
diepe voren in het land.

April 2009: De aanraking

Vandaag was ik op bezoek bij een oudere dame die, naar mijn gevoel, een bijzonder ontwikkeld zesde zintuig had. Dat kon ik aan haar ogen zien. Ze had een zeer 'open mind' en haar ogen glinsterden. Ze was zakelijk in de omgang en toch viel op dat Jolanda een warme persoonlijkheid was. Toen we bij haar op de zolder gingen kijken of ik de ruimte kon huren, nam ze op een gegeven moment mijn polsen vast met beide duimen en vingers. Het had niets met overspeligheid te maken, ze raakte me doelbewust aan met de intentie energie over te dragen.

Het voelde als een initiatie en de aura om mijn lichaam werd plotseling veel groter. Het was een soort van energetische knal in mijn lijf. Mijn meridianenstelsel kreeg een 'boost'.

Daarna werd veel duidelijker hoe mijn zesde zintuig werkte. Dit was het moment dat het contact met geesten van overledenen een nieuwe wending kreeg. Het contact met mijn persoonlijke Engel was er al veel langer, omdat deze er al was kort na mijn BDE. Het leek alsof Jolanda niet doorhad wat ze gedaan had maar geleid werd door een Engel. Het was een moment van pure stilte, haar hersenritme was zeer laag.

Portret van de oude man

Omdat mijn vrouw en ik veel met taal bezig zijn en we dit leuk vinden, lossen we regelmatig puzzels op uit de krant. Zo ook spelen wij elke week een paar potjes scrabble met de Dikke Van Dale erbij

om op te zoeken of de spelling wel klopt. Op een avond tijdens het spelen van scrabble, zag ik vanuit mijn ooghoek een kleine lichtflits rechts boven aan de schoorsteen in de huiskamer. Nu zag ik duidelijk het silhouet van het gezicht van een oude man. Het zag er laatmiddeleeuws uit, had blond haar en een blonde snor en droeg een hoed. Ik had meteen telepathisch contact met hem.

Hij was er ruim twee weken en telkens hadden we een kort gesprek over koetjes en kalfjes, waarbij hij de sfeer aftastte en rekening hield met de aanwezigheid van mijn vrouw. Het kwam regelmatig voor dat hij zweeg als mijn vrouw in de buurt was. Op een gegeven moment was ik alleen met hem en toen zei hij het volgende: “Je moet ophouden je taak voor dit leven voor je uit te schuiven. Ga door met het zelfreflectief opschrijven van de dingen die je tegenkomt uit je kindertijd in de vorm van je dagboeknotities. Laat je niet afleiden door oppervlakkig voetbal op tv en gedichten.” Hij zei dit met een licht dwingende ondertoon maar ook met een ontroerende schoonheid van mededogen.

Ik voelde me helemaal niet onder druk gezet maar begreep dat hij gelijk had. Ik schoof veel voor me uit. Als vervolg op zijn laatste zin daagde ik hem uit:

Ik: “Anders?”

Hij: “Anders kom ik je halen.”

Ik: “Hoe ga je dat doen?”

Hij: “Het is niet de bedoeling dat jij dat weet. Ga schrijven, anders schrijft jouw dochter je boek.”

De geest van de oude man is nog een tijdje gebleven rechts boven naast de schoorsteen en zo nu en dan maakte hij een kort gesprek met mij. Vooral zijn pure stilte viel op. Toen ik af en toe weer ging schrijven en vorderingen maakte, werd zijn toon milder en na twee weken was hij weg. Ongeveer een maand later

zag ik in de krant een foto van 'De nachtwacht' van Rembrandt. Tot mijn verbazing herkende ik de klederdracht die de geest van de oude man aanhad. Hierop ging ik foto's bekijken van andere schilderijen van Rembrandt en ik herkende de geest helemaal in 'Portret van een oude man'.

In de krant stond dat dit schilderij in het Mauritshuis hing in Den Haag. Mijn vrouw en ik besloten het schilderij eens van dichtbij te gaan bekijken, waarop we een maand later naar Den Haag gingen. Tot mijn verbazing had de geest van de oude man hier postgevat en hij ging zelf meteen het gesprek aan met mij:

Hij: "Wat kom je hier doen, ik ben toch al bij jou thuis geweest?"

Ik: "Ben ik nu goed bezig?"

Hij: "Ga nou dat boek schrijven! En stop met dat clubje, daardoor komt van uitstel afstel. Het is niet meer belangrijk."

Ik: "Hoe heet jij eigenlijk?"

Hij: "Dat is niet belangrijk, vergeet die vraag."

Einde dialoog.

Een terugblik

Tijdens mijn dienst bij het leger in Duitsland kregen we op een bepaald moment opdracht om met pak en zak op patrouille te gaan. Ik kreeg meteen een naar gevoel in mijn lijf, werd heel onrustig en 'iets' zei me dat ik niet moest gaan. Ik meldde me ziek en bleef in de kazerne. Ik ging in bed liggen en de rust keerde weer. Toen laat op de middag de patrouille weer terug in de kazerne arriveerde, bleek dat er een ongeval was gebeurd onderweg. Langs de marcherende soldaten van mijn afdeling was een colonne Duitse tanks gepasseerd met hoge snelheid. Omdat het geregend had, raakte een van de tanks in een slip.

Hierbij sleurde de tank enkele soldaten mee die aan de kant van de weg liepen. Enkelen waren lichtgewond maar verkeerden in shock. Daarna begreep ik dat mijn nare gevoel een voorgevoel was van mijn zesde zintuig.

Libelle

Op een dag in de lente stond ik in de tuin te kijken naar al dat groen. De lente is zo mooi. Op een gegeven moment kwam er een jonge libelle op mijn schouder zitten. Het viel me op dat aan één kant zijn twee vleugeltjes nog aan elkaar plakten. Kennelijk was deze libelle nog niet zo lang uit de pop gekropen.

Tot mijn verbazing had ik telepathisch contact met het diertje en ik stelde voor hem (haar?) te helpen met de vleugeltjes. Daar stemde deze mee in. Ik nam een luciferhoutje – de libelle bleef rustig zitten – en begon aan de vleugeltjes te peuteren. De libelle klampte zich goed vast aan mijn trui zodat ik door kon gaan met peuteren. Het diertje vertrouwde me helemaal om dit voor hem (haar?) te doen. Na enige tijd waren de vleugeltjes los van elkaar en de libelle riep: “Dank u wel!”

En hij (zij?) vloog, bzzzzzzzzzz, als een speer weg.

Gele bij

Ik was aan het werk in een bosrijk gebied. Plots kwam er een gele bij op mijn borst zitten. Toen ik oogcontact maakte, voor zover dat kon, ontstond er meteen telepathisch contact:

Bij: “Hé!”

Ik: “Hé! Hoe gaat het?”

Bij: “Uitstekend!”

Ik: "Ben je niet bang dat je opgegeten wordt door een vogel?"

Bij: "Ja, maar ik ben snel! Ze vangen me niet zomaar!"

Ik: "Waar woon jij nou?"

Bij: "In het bos daar!"

Met dat de bij dit zei, zag ik het beeld van de kruin van bomen daar vlakbij in de buurt.

Ik: "Wat doe je als het regent?"

Bij: "Dan ga ik aan de onderkant van een blad zitten! Daar schuil ik voor de regen!"

Al die tijd bleef de gele bij op mijn borst zitten ...

Ik: "Ben je niet bang dat ik je een mep geef? Dat doen mensen, hè?"

De bij bleef heel rustig en vol vertrouwen zei hij/zij: "Neen, jij doet dat niet."

Ik: "Moet je niet weer eens gaan vliegen?"

Bzzzzzzzzzzzzzz, en weg was ie ...

Gele bij 2

Ik zag een gele bij op een bloem zitten.

Ik: "Hé, kom 'ns hier."

Bij: "Neen, joh, ik ben hartstikke druk!"

En hij vloog van bloem naar bloem ...

Wesp

Ik was met vrouw, zwager en schoonzus gaan wandelen in de buurt van Hilvarenbeek. Onderweg ontmoetten we een wesp die voor mijn zwager en schoonzus te opdringerig was. We hielden de wesp zorgvuldig in de gaten en zwager en schoonzus mepten er regelmatig naast. Omdat ik telepathisch contact had met het diertje lachten we stiekem om de onhandigheid van zwager en

schoonzus. Enige tijd later cirkelde de wesp op wat grotere afstand om ons heen. Ik stelde zwager en schoonzus gerust door te zeggen dat de wesp niets deed en vanzelf zou weggaan. Daarop maakte de wesp een grote boog om ons heen, kwam mijn richting op, tikte heel zachtjes mijn neuspunt aan en vloog toen weg. Ik zei tegen de anderen: “Zag je dat? Hij gaf me een zoentje en toen was ie weg!”

Astrale reis

Ongeveer elke maand heb ik een astrale reis naar de toekomst. Ik zie dan beelden van situaties die een paar maanden later, of nog langer, zich voordoen in mijn dagelijks leven hier op aarde. Het gaat dan vaak om werksituaties in mijn vak. Op het moment zelf doet zich dan een *déjà vu* voor waarin ik de astrale reis terugzie van maanden eerder. Soms komt de *déjà vu* vóór het moment van handelen en kan ik mijn gedrag of tekst aanpassen aan de situatie. Hiermee heb ik weleens vervelende situaties kunnen vermijden. Deze hadden te maken met wat sociale onhandigheid van mezelf. Als bij een astrale reis 's morgens de wekker gaat en de reis nog niet afgelopen is, dan kost het me moeite uit bed te komen. Het fysieke lichaam is dan 'zwaar'.

Duiven

In de zomer van 2009 stonden wij op een camping in het zuiden van Bretagne, Frankrijk, niet zo ver van de zee af.

De hele week zat er een duif op een elektriciteitsmast te koeren. In de verte hoorde je de echo van een andere duif.

Op zekere dag vroeg ik de duif: “Zou jij op een andere plek willen gaan zitten?”

Duif: “Ja, maar dit is zo’n leuk plekje!”

Ik: “Oké, maar wij willen even rust aan ons hoofd. Zou jij niet op een ander plekje willen gaan zitten?”

Enkele ogenblikken later vloog de duif weg en het was de rest van de dag stil. Een andere duif kwam nu buurten op dezelfde mast omdat die zijn echo kwijt was, maar deze bleef stil.

De volgende ochtend zat er op dezelfde mast een duif te koeren. Ik zei de hele tijd niets en de duif ging vrolijk door met koeren, heel luid. Enige tijd later zei ik: “Zit je weer op je favoriete plekje?”

Enkele ogenblikken later vloog de duif weg en het bleef de hele dag stil. De volgende ochtend zat er op dezelfde mast weer een duif te koeren ...

Ik zei: “Je mag blijven, hoor!”

De duif bleef en koerde er de hele dag op los ...

Een vorig leven

In een landelijk dorpje in Gelderland ging ik naar een kerkje voor een concert. Een koor zou daar een optreden verzorgen.

Ik kreeg telepathisch contact met de Engel van de dirigent die het koortje bijstond. Met die Engel ging ik terug naar de tijd van Claudio Monteverdi. De huidige dirigent was in deze tijd mijn opponent om mee te dingen naar een rol in een opera van Monteverdi. Wij deden beiden auditie als counter-tenor (alto). Ik kreeg de rol toen. De afgunst van mijn opponent was nu weer heel voelbaar. Tijdens oogcontact met de dirigent was er een duidelijke spanning aanwezig terwijl ik hem nooit eerder had ontmoet. Ik bedankte de Engel van de dirigent voor deze terugblik in de tijd.

Ik zong in 'L'Orfeo' de rol van La Speranza en zag mezelf weer op het podium staan.

Overleden schoonouders

De ouders van mijn vrouw waren al lang dood. Sinds kort had ik contact met de geest van haar overleden moeder. Ze was aanwezig maar ze zei niets. Regelmatig zag ik een witte gedaante in de buurt rondzweven.

Toen ze een paar dagen niet in de buurt was, riep ik haar om een gesprek te beginnen: "Ik voel en zie je helemaal niet meer, waar ben je?"

Zij antwoordde: "Ik ben bij mijn zoon in Zuid-Holland, hij heeft me nodig."

Later vertelde ik dit aan mijn vrouw en zij zei: "Dat klopt, ik heb mijn ouders naar mijn broer gestuurd met het verzoek hem te steunen." Mijn zwager had prostaatkanker en had een operatie en chemotherapie achter de rug.

Enkele weken later kwam ik op een vrijdagmiddag thuis van mijn werk. Mijn vrouw was nog bij haar dochter dus ik was alleen. Plotseling had ik weer contact met de geest van de overleden moeder van mijn vrouw. Ik zag vaag een witte gedaante midden in de keuken. Het voelde heel lief en zorgzaam aan, er was een sfeer van liefdevolle warmte in de keuken. Mijn vrouw vertelde me weleens dat ze na de oorlog bonen moest eten om aan te sterken door gebrek aan voedsel, maar dat ze dat vreselijk vond om te eten. Daarom stelde ik de geest van de moeder van mijn vrouw de volgende vraag: "Vertel me nu eens hoe dat ging met je dochter Sonja toen ze bonen moest eten om aan te sterken toen ze nog een kind was?"

Op een lieve, zachte manier zei ze het volgende: “Het was een advies dat ik van iemand anders had gekregen maar waar ik zelf niet helemaal achter stond. Ik heb altijd mijn best gedaan om iets toe te voegen bij de bonen om de smaak prettiger te maken, maar dat lukte niet altijd omdat de dingen niet altijd voorradig waren in de winkel. Het was tenslotte voor Sonja’s bestwil.”

Toen ze klaar was met haar verhaal en ik te kennen gaf goed te hebben begrepen wat ze zei, kwam ze naar me toe, ging op mijn schoot zitten en overlaadde me met universele liefde uit de kosmos. Ik kreeg tranen in mijn ogen van ontroering ...

Wat opviel, was dat ze nog huiverig was om haar nog levende dochter te ‘ontmoeten’.

Een maand later

Sonja en ik zaten beneden in de huiskamer. Plots hoorden we een klap, boven op de voorkamer. Eerst dachten we aan inbrekers en ik ging meteen kijken. Toen ik boven kwam, zag ik dat er een tasje van de kast was afgevallen. Toen ik in diepere trance ging, merkte ik dat er twee geesten waren. Het waren beide overleden ouders van mijn vrouw. Ik was blij verrast hen beiden hier aan te treffen. Ze zeiden: “Wij hebben jou naar boven gelokt met dit tasje omdat we alleen jou wilden spreken.”

Ik vroeg hun waarom dan niet beneden, met hun dochter erbij. “Jouw concentratie is beter als zij niet in de buurt is en het contact is dan zuiverder, het leidt maar af.”

Ze zweefden op ooghoogte, 2 meter voor mij, en gingen verder: “Het gaat nu goed met jouw zwager. We zijn samen daar geweest, maar we vinden het jammer dat hij ons niet hoort, ziet of voelt. Jij wel.”